

figt vil dog kunne paaagtes af den høitærede Minister. Jeg er nødsaget til at underkaste dette Hovedspørgsmaal en bestemt Afstemning, og derfor kan jeg ikke foreslaa det ærede Thing at gjøre dette tydeligere end ved at stemme for eller imod vort Underændringsforslag. Bliver vort Underændringsforslag da vedtaget, saa antager jeg — jeg gjentager det —, at Thingets Anskuelse er den, at det Tillæg, som ifjor blev givet for de lavere Lønninger, er et fast Tillæg, og at det Tillæg, som vi give i Nar, er et Tillæg af indtil 10 pCt. for Lønninger indtil 1200 Rd. i Lighed med, hvad der er givet Embeds- og Bestillingsmænd paa § 25. Jeg tror, at jeg derved tydelig har udtalt, at Thinget ved at stemme derover kan udtale sin bestemte Mening for eller imod, og jeg skal gjentage, at dersom Afstemningen over Underændringsforslaget under Nr. 2 gaar med Flertallet, saa ligger deri en Tilkjendegivelse fra Thinget af, at den høitærede Minister kan følge den af mig her nævnte og efter Flertallets Anskuelse rigtige Regel, og at han dertil kan vente at faae Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, for saa vidt som Beløbet ikke strækker til. Hvad i Øvrigt angaar Sagen i sin Helhed, da tror jeg ikke, at den Udtalelse, som fremkom fra et æret Medlem om, at det ikke var behageligt her at tale Embedsmændenes Sag, var berettiget. Jeg kan ikke se, at der fra Nogens Side er faldet nogen Udtalelse, som i fjerneste Maade gaar ud paa at være ubehagelig imod Embedsmændene. Naar der opstilles Krav næsten under en saadan Form, som om det var juridiske Krav, og Andre have en Mening om dette, som er modsat den Mening, som er bleven udtalt, da er dette paa ingen Maade Andet end, hvad Enhver er berettiget til, ja, hvis han har en saadan modsat Anskuelse, kan han endog føle sig forpligtet til at fremsætte den. Det er selvfølgelig, at der med Hensyn til Størvælsen af Embedsmændenes Lønning maa være den samme Ret tilstede til, at have forskellige Anskuelser som med Hensyn til et hvilket som helst andet Spørgsmaal, og dette kan jo ikke siges at være ubehageligt for Embedsmændene, at Adskillige efter deres Opfattelse have den Mening, at de og de Lønninger ere tilstrækkelige. Jeg skal i det Hele taget sige, at det har forundret mig meget, at vi overhovedet i denne meget ufrugtbare Samling — som jeg antager det vil blive — have beskæftiget os saa overordentlig lidt med og saa overordentlig lidt have søgt at fremme Folkets Liv i Almindelighed, medens vi derimod have beskæftiget os saa overordentlig meget med den lille Stat i Staten, som man falder Embeds- og Bestillingsmænd. Det er overordentlig betegnende for hele Situationen, at vi have været saa meget optagne af Forhandlingen om, hvorledes disse Forhold skulle ordnes. Under Forhandlingen i Dag har jeg lagt Mærke til, at der ikke har været den Enighed til Stede med Hensyn til Punkt 28, som var til Stede ved 2den

Behandling. Regjeringens Stilling var allerede klar ved 2den Behandling, men nu ved 3die Behandling er den bleven endnu klarere, idet Regjeringen i naturlig Konsekvens med, hvad der blev vedtaget ved 2den Behandling, har stillet en Række Forslag i Genhold hertil, nemlig Forslag til en Forhøielse af Medhjælpssummerne. Regjeringen har derved formelt, og for saa vidt som Indholdet strækker, og saa reelt sluttet sig til det Forslag, som Thinget vedtog den Gang, og hvad Thinget angaar, da erindrer jeg, at dette Forslag ved 2den Behandling vedtoges enstemmig med 85 Stemmer. Naar nu Finantsudvalgets Mindretal har faaet Strupler over for dette Forslag og ikke kan være med til at indsette denne naturlige Konsekvens i Loven, da veed jeg ikke, om jeg skal sige, at Barometeret er sunket eller steget siden den Tid. Jeg veed ikke, fra hvilken Side der er udøvet et saadant Tryk paa det politiske Barometer i Thinget, at der derved har kunnet foranlediges en saadan pludselig Forandring i Mindretallets Stilling som den, at medens man ved 2den Behandling enstemmig med 85 Stemmer — hvor iblandt utvivlsomt ogsaa Mindretallets Medlemmer maa have været — godkjendte dette Forslag, reiser man nu pludselig vælle og formelle Indvendinger derimod. Det interesserede mig særdeles at høre den politiske Diskussion, som har fundet Sted imellem de ærede Medlemmer for Præsids Amtis 1ste Valgkreds (Scavenius), for Kjøbenhavns Amtis 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), Odense Amtis 1ste Valgkreds (Det. Hansen) og Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Avermoes) angaaende Regjeringens Stilling. Ja, det kommer der ud af, naar Regjeringen, som det lader til, hverken vil sige Ja eller Nei, og det skalde ikke undre mig, om Regjeringen tilsidt kom til at staa saaledes, at den ikke forjente Lat af Nogen. Naar Regjeringen ser sig i den Nødvendighed uden Repressalier at maatte tage imod en Afstemning som den, Folkethinget gav over dets Lønningslov, maa de naturlige Konsekvenser, som dette drager efter sig, tidlig eller sent falde tilbage paa Regjeringen selv, og i den Henseende er der allerede faldet Antydninger, som det har interesseret mig, og som det vistnok maa have interesseret Enhver at iagttage. Det maa altsaa være givet, at Regjeringen i naturlig Konsekvens med det af Folkethinget Vedtagne har stillet adskillige Ændringsforslag, og derved godkendt Folkethingets Afstemning. Folkethinget har enstemmig vedtaget disse Forslag. Først ved 3die Behandling kommer man i Tanke om, at der muligvis for visse Tilfælde Skuld kunde tages en Reservation; det tage vi ad notam, det tage vi som en Bemærkning om, at Barometeret mellem 2den og 3die Behandling har kunnet synke eller stige noget. Flertallet har ikke indladt sig paa at kritisere, at dette Forslag er kommet frem; det er fremkommet uden Medvirkning fra Finantsudvalgets Medlemmers Side. Der kunde